

ДЕЦАТА НА КОЗАТА

Превод от английски: Лина Бакалова, 2009

chitanka.info

Веднъж един брамин накарал жена си да се закълне, че няма да хапва нищо в негово отсъствие, в противен случай ще се превърне в коза. В отговор жена му го зарекла да не яде нищо без нея, иначе ще стане на тигър. Минало много време и никой от тях не нарушил клетвата си, докато един ден жената на брамина, както хранела децата, си взела малко от храната да я опита на вкус, а мъжът ѝ не бил там. В същия миг тя се превърнала в коза.

Когато браминът си дошъл и видял козата да тича из къщата, бил силно опечален, защото знаел, че това не е никой друг, а собствената му любима жена. Той вързал козата в двора на къщата и предано се грижел за нея.

След няколко години той се оженил повторно, но новата му жена не била добра към децата. Тя веднага ги намразила, отнасяла се зле с тях и им давала съвсем малко храна. Тяхната майка, козата, като чувала жалбите им и ги гледала как слабеят, повикала тайно при себе си едно от децата и му заръчала да каже на другите: всеки път, когато са много гладни, да удрят по рогата ѝ с една пръчка и оттам ще падне храна за тях. Те започнали да правят така и вместо да стават по-слаби и немощни, както очаквала мащехата им, ставали все по-силни и здрави. Тя се чудела, като ги виждала как напълняват и се поправят, при все че ги хранела толкова оскъдно.

След известно време на тази зла жена ѝ се родила едноока дъщеря. Тя безумно обичала момичето и не жалела грижи и средства, за да му осигури всичко, от което смятала, че то се нуждае. Един ден, когато момичето било вече пораснало достатъчно, че да може да ходи и говори, майка му го пратила да играе с другите деца и му заръчала да ги наблюдава и разбере как и откъде намират храна. Момичето обещало, че ще изпълни това, а после през целия ден не се отделило от тях и видяло всичко, което се случило.

Като чула, че козата снабдява с храна нейните завареници, жената много се ядосала и решила час по-скоро да убие животното. Тя се престорила на много болна и изпратила да повикат хекимина, като го подкупила да ѝ предпише козе месо за лек. Браминът бил много загрижен за здравето на жена си и, макар и да му било тежко, че трябва да заколи козата (а бил принуден да я заколи, защото нямал пари да купи друга), все пак не се възпротивил, щом това наистина щяло да я

излекува. Но дечицата били много наскърбени от тази новина и отишли разплакани при майка си, козата, и всичко ѝ разказали.

— Не плачете, милички — казала тя. — За мен е много по-добре да умра, отколкото да водя такъв живот. Не плачете. Аз не се безпокоя за вас. Прехраната ви ще бъде осигурена, ако се придържате към указанията ми. Постарайте се да съберете костите ми и ги заровете всичките заедно на някое скрито място, и всеки път, когато много огладнеете, идете на това място и поискайте храна. Тогава ще получите храна.

Бедната коза дала този съвет тъкмо навреме. Едва изрекла тези думи и децата си заминали, дошъл касапинът с един нож и я заклал. Тялото ѝ било нарязано на късове и сварено и мащехата изяла месото, а завареничетата получили костите. Те направили с тях както им било заръчано и винаги имали храна редовно и в изобилие.

Известно време след смъртта на козата, една сутрин, на една от заварените дъщери, както си миела лицето на потока, който струял край къщата, украшението ѝ за нос се откопчало и паднало във водата. Случило се така, че една риба го видяла и го глътнала, а тази риба била уловена от един човек и продадена на царския готвач за вечерята на негово величество. Голямо било изумлението на готвача, когато разпорил рибата да я почисти и намерил украшението. Той го занесъл на царя, който бил толкова заинтригуван, че изпратил възвание до всички градове и села в царството: ако някой е загубил украшение за нос, трябвало да го уведоми.

След няколко дни братът на момичето съобщил на царя, че украшението за нос принадлежи на сестра му, която го е изгубила един ден, докато си миела лицето на реката. Царят заповядал момичето да се яви пред него и бил така запленил от хубавото ѝ лице и добро държание, че се оженил за нея, като щедро се погрижил и за издръжката на нейното семейство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.